https://achterderug.nl

HET LUIWAGENTJE

door

HERMANNA.

Geertje vond 't heerlijk voor Moeder te „werken", zooals ze 't gewichtig noemde. Moeder had over 't algemeen dan ook al aardig wat hulp van haar. Er was alleen één „maar" bij... Geertje wou alles op *haar* manier doen, want — ze was een eigenwijsje. Dit gaf Moeder en Geertje menig verdrietig oogenblik.

Op haar verjaardag kreeg Geertje van Grootmoeder, die schik in haar ijverig kleindochtertje had, een aardig luiwagentje. Dit kon ze gemakkelijker hanteeren dan Moeders grooten bezem als ze 't straatje schrobde.

Wat was ons Geertje blij! Ze keek ternauwernood naar den keurigen lap voor een nieuwe jurk, dien Vader en Moeder haar present hadden gedaan, zóó nam 't luiwagentje haar aandacht in beslag.

Ze wou 't dadelijk, vóór schooltijd nog, probeeren.

Omdat zij jarig was, mocht 't dan even.

Geertje trok haar klompen aan en begon te schrobben met water uit den emmer, dien Vader, voordat hij naar zijn werk ging, voor haar neerzette. Haar broertjes, Jan en Bertus, stonden er met kleine Mien in de open deur naar te kijken. Zij mochten niet naar buiten van Moeder, die niets op zooveel natte voeten gesteld was.

https://achterderug.nl

Geertje kreeg een kleur van inspanning. Hè, wat ging dat prettig! Jammer dat Vader den emmer maar halfvol had gepompt; nu was 't water zoo gauw op.

„Kom, kind", riep Moeder dan ook al, „nu is 't genoeg. 't Wordt tijd voor school!"

Maar Moeder moest nóg eens roepen. *Geertje* vond, dat 't *niet* genoeg was; ze wou dolgraag nog een emmer water hebben.

„Haal jullie er een voor me?" vroeg ze aan de jongens.

Voordat ze 't evenwel konden doen, kwam Moeder en haalde.... *Geertje;* — dat was wat anders!

Vandaag liet Moeder 't maar met een: „je moet me niet altijd tweemaal laten roepen, kind", voorbijgaan en toen prees ze haar en zei, dat de roode steentjes er zoo frisch uitzagen.

„Voortaan zal ik ze elken morgen een beurt geven", beloofde Geertje.

„Een droge beurt, dàt mag", zei Moeder.

„Neen echt schrobben, met water, een heeleboel water; 'k had nu maar zoo weinig."

Moeder schudde 't hoofd. „We zullen 't maar net zoo blijven doen als vroeger, elken dag wat bijvegen en 's Zaterdags flink schrobben."

Geertje trok een pruillip. Als 't een gewone dag was geweest, zou er stellig weer een verdrietig oogenblik zijn gekomen. Nu dreef de bui nog over. 't Was ook zoo'n prettig vooruitzicht straks op schoól van haar mooi present te vertellen!

Den volgenden dag moest Moeder, die voor een winkel in de stad naaide, een pak goed wegbrengen. De heele middag zou er mee gemoeid zijn.

Daarom had ze 't op den Woensdag gesteld, dan was Geertje thuis en kon dus op de jongens en Mientje passen.

Voordat zij wegging, zei Moeder, dat Geertje niets overhoop moest halen. Ze mocht wel wat buiten spelen met de kinderen; de zon scheen zoo heerlijk op 't straatje.

Bij een vorige gelegenheid, moet je weten, had Geertje 't op eens in den zin gekregen de kamer een groote beurt te geven en had Moeder, toen ze thuiskwam, alles in één stofwolk teruggevonden. Geen van de meubeltjes, die Geertje zelf had kunnen versjouwen, stond meer op zijn plaats. Moeder had maar werk gehad haar boeltje weer in orde te krijgen, voordat Vader kwam.

„Ik zal geen stof maken", beweerde Geertje nu; „ik zal de kamer alleen maar keurig opredderen".

https://achterderug.nl

„Neen, dat doe ik wel voordat ik wegga; ik heb liever, dat jij op Mientje past en de jongens bezig houdt. Je mag 't theeserviesje hebben, dan kan je buiten thee-schenken". —

Wat knus zaten de vier kinderen even later op stoven om een tabouret met een kleedje er op; dat was hun theetafel. Beurt om beurt mochten ze inschenken, de jongens evengoed.

Wat lekker smaakte de thee! Geertje had kaakjes mogen halen; die werden er bij gepresenteerd.

Kleine Mien pakte een handvol tegelijk uit 't trommeltje. Zij kon ze niet allemaal vasthouden; een stuk of wat rolden er op den grond.

Geertje raapte ze mee op. „Niet in je mond steken, Mientje, wacht, ik zal ze eerst afvegen", riep ze, zoo echt als de grootste en wijste van 't troepje.

„Bah, wat een stof zit er op!" — En toen kreeg ze een inval: ze zou gauw even 't straatje schrobben; dat was goed tegen 't stof en — 't was meteen prettig.

De jongens, die al weer lang genoeg stil hadden gezeten, waren er dadelijk voor te vinden een emmer water uit de pomp te halen. Weg stoven ze — Geertje achter hen aan — terwijl Mientje, wat beteuterd omdat zij haar alleen lieten zitten, de stoffige kaakjes oppeuzelde, die haar zus per slot van rekening precies zóó, als zij ze opgeraapt had, op haar schoteltje had gelegd. Toen schonk ze kalm 't melkkannetje in 't suikerpotje leeg en begon het zoete papje op te lepelen, waarbij ze geducht morste op haar schoon boezelaartje.

https://achterderug.nl

Daar kwam Geertje weer aan. Zij had 't nu veel te druk om op Mientje te letten. „Hier moet de emmer staan", riep ze Jan en Bertus toe, die er mee aan kwamen sjouwen. Bij iederen stap vlogen er golven water over den rand, zoodat hun schoenen dreven.

Geertje had geen tijd klompen aan te trekken; ze kon zóó ook wel schrobben, vond ze, maar er was zooveel water weggeloopen; de jongens moesten noodzakelijk nog een emmer-vol halen.

Al gauw zat Mientje met de theetafel als op een eilandje.

Geertje schrobde en plaste van belang, Jan en Bertus juichten en sprongen als kikvorschen op hun hurken door 't water en ook kleine Mien begon al gauw mee te flodderen en vond dit een leuk spelletje.

Toen Moeder thuiskwam, zag ze vier druipnatte, vuile kinderen op een blank-staand straatje... Geen wonder, dat Moeder boos werd en de prettige middag dus in tranen eindigde.

„Wat is hier gebeurd?" vroeg Grootmoeder, die even kwam inloopen, juist toen Moeder Mientje een droog jurkje aantrok en zij keek naar Geertje, die schreiend in haar borstrokje aan de tafel zat, terwijl Jan en Bertus, ook al in hun ondergoed, met bedrukte gezichten bezig waren hun natte kousen en schoenen uit te doen.

Grootmoeder schudde 't hoofd, toen ze alles van Moeder gehoord had.

„Dat valt me geducht tegen van Geertje", zei ze. „Ik dacht nog wel dat Moeder al zoo'n steun aan haar oudste dochter had, en nu zie ik dat ze zooveel last en moeite bezorgt —"

Geertje begon nog harder te schreien.

„'t Komt door — door 't luiwagentje", snikte ze; „ik wou er — zoo graag m-mee sch-schrobben!"

„Neen, neen", hernam Grootmoeder, „'t komt niet door 't luiwagentje; als dàt zoo was, nam ik 't dadelijk weer mee en zou ik er groote spijt van hebben het je gisteren present te hebben gedaan. Neen, 't luiwagentje moet je niet de schuld geven; dáárdoor komt 't niet, maar... *dáárdoor!*" En Grootmoeder wees met haar vinger naar een plekje op Geertje's borst, aan den linkerkant. Geertje wist heel goed wat daar van binnen zat; ze had het vaak genoeg voelen kloppen... *Door haar hartje kwam het!* — Door alleen op haar eigen zin te letten en niet naar Moeder te luisteren had ze kwaad in plaats van goed met haar „werken" gedaan.

„Een luiwagentje op zichzelf is nuttig genoeg, maar je kunt 't wel *verkeerd gebruiken,* net als alle andere goede dingen", zei Grootmoeder nog. „Begrijp je wel hoe ik dat bedoel, kind?"

https://achterderug.nl

Geertje knikte. Ja, zij begreep 't wàt best!

Hoewel alles nu niet opeens veranderde, deed Geertje van dien dag af toch haar best, de dingen op de goede manier te gebruiken en mòcht ze 't soms al eens een oogenblik vergeten, dan had Moeder maar even op 't luiwagentje te wijzen om er haar weer aan te herinneren.
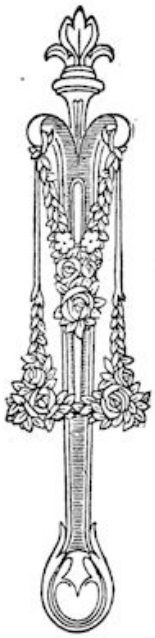
Zoo werd zij gaandeweg ècht een steun voor Moeder en kon Grootmoeder weer met plezier naar 't handige meiske kijken, dat elke week met zooveel ijver ook haar stoepje kwam schrobben.